

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíkové v právní věci žalobce: **P. Z.**, zastoupen Mgr. Alenou Šlajsovou advokátkou se sídlem Havlíčkova 147, Chrudim, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 17. 10. 2018, č. j. 52 A 90/2017 - 136,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Hlinsko, stavebního úřadu, ze dne 24. 4. 2017, č. j. Hl 2394/2017/SÚ, bylo na základě žádosti J. H. a Z. S. (které vlastní dům v blízkosti žalobce) rozhodnuto o umístění stavby „*nástavba a stavební úpravy rodinného domu B. č. p. X, H.*“, na pozemku st. parc. č. X v kat. území B. u H. (dále též „stavba“ nebo „záměr“), a dále stanoveny podmínky pro umístění a provedení předmětné stavby.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 10. 2017, č. j. KrÚ - 43105/80/2017/OMSŘI/Es-6, bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále též „krajský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Neshledal důvodnými námitky poukazující na nedostatečné a nesprávné posouzení požárně bezpečnostního řešení stavby. Podle krajského soudu se uvedenou otázkou žalovaný dostatečně zabýval, přičemž podklady založené ve správním spisu podporují jeho závěr o požární bezpečnosti dané stavby. K tomu poukázal na posouzení autorizovaného inženýra Z. S. ze dne 1. 12. 2016, a dále na stanovisko Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje, územního odboru Chrudim, a navazující stanovisko nadřízeného orgánu Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru. V tomto stanovisku byly nadto vypořádány i zcela konkrétní odborné námitky, které žalobce vznesl v odvolání. Z uvedených důvodů soud nepřisvědčil žalobci, že by nebylo důkladně posouzeno požárně bezpečnostní řešení stavby. Posudky předložené žalobcem v rámci správního a následně soudního řízení, které vypracoval znalec Ing. J. M., pak soud neshledal pro věc relevantními. Podle soudu se tyto vztahují ke stavbě garáže (která na pozemku již stála dříve), a nikoliv k nyní posuzované stavbě. Krajský soud neshledal důvodnými ani další žalobní námitky a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele nebyla řádně zhodnocena požární bezpečnost dané stavby v celku (tj. včetně stávající garáže). Správní orgány a krajský soud pochybily, pokud se zabývaly požárně bezpečnostním řešením pouze stavby, která byla předmětem daného řízení (*„nástavba a stavební úpravy rodinného domu B. č. p. X, H.“*), a nikoliv bezpečnosti stavby jako celku, tj. včetně stavby garáže. Dále namítal, že posouzení vypracované Ing. Z. S. ze dne 1. 12. 2016 a vyžádaná stanoviska Hasičského záchranného sboru jsou v rozporu s posudkem znalce Ing. J. M. ze dne 16. 1. 2017 a jeho doplněním ze dne 18. 6. 2018, z nichž vyplývá požární nebezpečnost umísťované stavby. Krajský soud pochybil i tím, že nevyhověl jeho návrhu a neprovedl výslech znalce Ing. J. M. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení, popř. zrušit i rozhodnutí správních orgánů.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil souhlas s posouzením věci ze strany krajského soudu. Zopakoval a dále rozvedl argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval i na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[10] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Krajský soud své závěry náležitě zdůvodnil a uvedl, proč považuje žalobní námitky za liché. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku proto zdejší soud neshledal důvodnou.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani námitky poukazující na naplnění stížního důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[12] Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[13] Namítaný kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

[14] Žádné takové vady soud neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně, resp. má oporu ve správním spisu (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68), přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

[15] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem i v tom, že správní orgány se řádně zabývaly otázkou požárně bezpečnostního řešení stavby (dále též „PBŘS“).

[16] Ze správního spisu vyplývá, že dané řízení bylo zahájeno na základě žádosti žadatelek (které v dané době vlastnily rodinný dům a garáž v blízkosti domu stěžovatele). Uvedenou žádostí se domáhaly vydání rozhodnutí na stavbu „*nástavba a stavební úpravy rodinného domu B. č. p. X, H.*“. V řízení předložily stavebnímu úřadu mj. i posouzení PBŘS, které vypracoval dne 1. 12. 2016 autorizovaný inženýr Z. S. Dále je součástí správního spisu souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje, územního odboru Chrudim (dále též „závazné stanovisko HZS Chrudim“), ze kterého vyplývá, že daná stavba splňuje požadavky požární ochrany bezpečnosti staveb kladené na danou stavbu vyhláškou č. 23/2008, o technických podmínkách požární ochrany staveb. Na základě těchto podkladů pak stavební úřad shledal, že stavba splňuje požárně bezpečnostní požadavky, přičemž vypořádal i námitky stěžovatele (viz str. 6 a 7 rozhodnutí stavebního úřadu).

[17] Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, ve kterém rozvedl svou argumentaci o nesprávném posouzení požárně bezpečnostního řešení stavby. Z důvodu, že odvolání směřovalo *de facto* i proti stanovisku HZS Chrudim, požádal odvolací orgán Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR (nadřízený orgán na úseku požární ochrany) o přezkoumání stanoviska. Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru vydalo dne 21. 9. 2017 stanovisko, kterým původní stanovisko potvrdilo. Potvrdilo tedy závěr, že stavba splňuje požadavky požární ochrany bezpečnosti. Ze stanoviska přitom vyplývá, že k tomuto závěru dospělo i přes námitky vznesené stěžovatelem v rámci správního řízení před stavebním úřadem, resp. v rámci odvolacího řízení. Mj. neshledalo důvodnou argumentaci stěžovatele, že požárně bezpečností řešení stavby neodpovídá skutečnosti, že se přístavba nachází v požárně nebezpečném úseku truhlářské provozovny

pokračování

stěžovatele, která tvoří s novou nástavbou jeden celek a je třeba je posuzovat společně, že byla nesprávně zohledněna proluka mezi stavbami, resp. že půdorys 1. NP neodpovídá skutečnosti, jelikož v něm není zanesena přístavba garáže. Podrobněji viz str. 3 a 4 závazného stanoviska. Žalovaný následně vydal rozhodnutí, ve kterém odvolací námitky stěžovatele shledal nedůvodnými a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Stran námitky stěžovatele poukazujících na požární nebezpečnost umísťované stavby poukázal mj. na stanovisko Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru, ve kterém byly tyto posouzeny (viz výše).

[18] Jak přitom vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „v pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad.“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009 - 163, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126 atp.). Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017 - 32, dovodil: „Dotčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dotčené orgány mají povinnost poskytnout správnímu orgánu, který vede řízení, všechny informace důležité pro řízení, nebude-li tím porušena povinnost podle zvláštního zákona (§ 136 odst. 3 správního řádu). Nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány, povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, jenž řízení vede.“ Jak přitom správně uvedl krajský soud, žalovaný se důkladně zabýval vznesenými námitkami, přičemž z hlediska námitky týkající se požární bezpečnostního řešení stavby vyšel ze stanoviska Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, tedy orgánu příslušného na úseku požární ochrany, které i při zohlednění argumentace stěžovatele neshledalo důvod k obavám stran požární bezpečnosti.

[19] Pokud pak stěžovatel poukazuje na znalecké posudky vypracované Ing. J. M., ty se primárně nezabývají bezpečností předmětné nástavby rodinného domu, ale bezpečností (dříve vystavěné a zkolaudované) garáže. I posudek předložený v soudním řízení (ze dne 4. 7. 2018) odpovídá na otázky mající primární relevanci ke stavbě garáže, která není předmětem soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předmět stavebního řízení byl v dané věci vymezen žádostí žadatele, které nepožadovaly vydání povolení pro stavbu garáže, ale pro uvedenou nástavbu. V řízení o žádosti je to žadatel, kdo vymezuje meze následného správního řízení. Zmiňovaná garáž nadto byla realizována již dříve a byla následně zkolaudována. Krajský soud správně zdůraznil, že není úkolem

stavebních úřadů ve stavebním řízení posuzovat vedle předmětného záměru též záměr již realizovaný a zkolaudovaný, jelikož o již zrealizovaném záměru bylo vedeno stavební řízení, ve kterém byla posuzována projektová dokumentace i s PBŘS. Podrobněji k tomu viz rozsudek krajského soudu. Nutno dodat, že stanovisko Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, tj. vrcholného orgánu na úseku požární bezpečnosti (i při vědomí existence garáže a toho, že umísťovaná stavba bude nástavbou na stávající stavbě), ani nenaznačuje, že by v důsledku stavby mohlo dojít k ohrožení požární bezpečnosti.

[20] Pokud pak stěžovatel namítal, že krajský soud pochybil tím, že nevyhověl jeho návrhu a neprovedl výslech znalce Ing. J. M. při jednání, konstatuje soud, že není povinností soudu vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 Ads 85/2013 - 33, ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99 atp., či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11). Ani Nejvyšší správní soud neshledává důvod k vyslechnutí uvedeného znalce. Krajský soud řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nemohou na věci nic změnit uvedeným znalcem vypracované posudky. Podobně jako zdejší soud akcentoval, že se posudky uvedeného znalce vztahují ke garáži, a nikoliv ke stavbě „*nástavba a stavební úpravy rodinného domu B. č. p. X, H.*“. Jak již bylo nadto výše uvedeno, správní orgány si z hlediska požárně bezpečnostního obstaraly dostatek podkladů pro závěr o požární bezpečnosti stavby. Vyslechnutí uvedeného znalce by tak bylo nadbytečné (srov. nález ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03).

[21] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil a plně jej přebírá. Z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[22] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2019

pokračování

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu